

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 21/2014-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. januára 2014 v senáte zloženom z predsedu Juraja Horvátha (sudca spravodajca) a zo sudcov Sergeja Kohuta a Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti Lyžiarske stredisko Martinské hole, s. r. o. v likvidácii, M. R. Štefánika 6, Martin, zastúpenej advokátom Mgr. Martinom Hrbáňom, Advokátska kancelária, Malý trh 2/A, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 M Obdo 3/2012 z 31. augusta 2012 v spojení s opravným uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 M Obdo 3/2012 z 27. februára 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti Lyžiarske stredisko Martinské hole, s. r. o. v likvidácii, o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. mája 2013 doručená sťažnosť spoločnosti Lyžiarske stredisko Martinské hole, s. r. o. v likvidácii, M. R. Štefánika 6, Martin (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie

základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 prvej vete Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na kontradiktórne súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a základného práva na rovnosť v súdnom konaní zaručeného v čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 M Obdo 3/2012 z 31. augusta 2012 v spojení s opravným uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 M Obdo 3/2012 z 27. februára 2013.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

«Sťažovateľka je účastníkom občianskeho súdneho konania vedeného v právnej veci žalobcu - sťažovateľky proti žalovanej: L. F.... o zaplatenie 39.832,70 € s príslušenstvom. V tejto veci v prvom stupni konal Okresný súd Martin, ktorý svojim Rozsudkom č. kon. 18Cb 138/2005-634 zo dňa 05.05.2010 rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť sťažovateľke sumu 39.832,70 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 6 % ročne za obdobie od 05.09.2005 do zaplatenia a trovy konania vo výške 12.038,01 €. Rozsudok Okresného súdu Martin č. kon. 18Cb 138/2005-634 zo dňa 05.05.2010 bol potvrdený Rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. kon.: 13Cob/336/2010-784, 13Cob/337/2010 zo dňa 22. júna 2011.

Proti Rozsudku Okresného súdu Martin č. kon. 18Cb 138/2005-634 zo dňa 05.05.2010 (ďalej aj „rozsudok súdu prvého stupňa“) a tiež proti Rozsudku Krajského súdu v Žiline č. kon.: 13Cob/336/2010-784, 13Cob/337/2010 zo dňa 22. júna 2011 (ďalej aj „rozsudok odvolacieho súdu“) bolo podané mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky.

O tomto mimoriadnom dovolaní porušovateľ rozhodol Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn.: 4M Obdo 3/2012 zo dňa 31.08.2012 (ďalej aj „Uznesenie“) v spojení s Opravným uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn.: 4M Obdo 3/2012 zo dňa 27.02.2013 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa a tiež rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. ...

Sťažovateľka porušovateľovi predovšetkým vyčíta, že porušovateľ sa pri svojom rozhodovaní a vydaní Uznesenia nekriticky stotožnil s nedôvodnými a aj nepravdivými tvrdeniami dovolateľa uvedenými v jeho mimoriadnom dovolaní, vzal do úvahy

iba skutočnosti a argumenty, ktoré tvrdil dovolateľ v podanom mimoriadnom dovolaní, pričom pravdivosť a dôvodnosť tvrdení dovolá teľa porušovateľ zjavne náležité nepreskúmal a ani nevy hodnotil, pretože ak by porušovateľ vec náležité preskúmal a vyhodnotil, tak by nemohol dospieť k zjavne svojvoľným a neudržateľným skutkovým a právnym záverom, ktoré boh prijaté v zrejmom omyle porušovateľa ako dovolacieho súdu. ...

Sťažovateľka predovšetkým poukazuje na to, že porušovateľ pri svojom rozhodovaní vôbec neprihliadol na to, že sťažovateľka opakovanie namietala neurčitost' a neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky...

... sťažovateľka tiež namieta, že tým, že porušovateľ prihliadal len na tvrdenia dovolateľa avšak vôbec neprihliadol na námietky a tvrdenia sťažovateľky o tom, že zmluva o postúpení pohľadávok je neurčitá, pretože v nej nie sú dostatočne jasne určené pohľadávky, ktoré majú byť predmetom postúpenia, a že zmluva o postúpení pohľadávky je neplatný právny úkon, porušovateľ pri svojom rozhodovaní sťažovateľku znevýhodnil a porušil tým aj základné právo sťažovateľky na rovnosť v súdnom konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo sťažovateľky na kontradiktórne súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. ...

Sťažovateľka tiež namieta, že tým, že porušovateľ prihliadal len na tvrdenia dovolateľa avšak vôbec neprihliadol na námietky týkajúce sa údajných postupovaných pohľadávok, z ktorých vyplývali pochybnosti o postupovaných pohľadávkach, porušovateľ pri svojom rozhodovaní sťažovateľku znevýhodnil a porušil aj základné právo sťažovateľky na rovnosť v súdnom konaní... a tiež základné právo sťažovateľky na kontradiktórne súdne konanie...

Sťažovateľka namieta, že porušovateľ pri svojom rozhodovaní porušil právo sťažovateľky na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie... tým, že Uznesenie náležité neodôvodnil.»

Sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo obchodnej spoločnosti Lyžiarske stredisko Martinské hole, s.r.o. v likvidácii na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné právo na kontradiktórne súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo na rovnosť v súdnom konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn.: 4M Obdo 3/2012 zo dňa 31.08.2012 v spojení s Opravným uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn.: 4M Obdo 3/2012 zo dňa 27.02.2013 porušené boli.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn.: 4M Obdo 3/2012 zo dňa 31.08.2012 a Opravné uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn.: 4M Obdo 3/2012 zo dňa 27.02.2013 zrušuje a vec vracia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť obchodnej spoločnosti Lyžiarske stredisko Martinské hole, s.r.o. v likvidácii trovy konania v sume vyčíslenej v písomnom vyhotovení nálezu k rukám jej právneho zástupcu Mgr. Martina Hrbáňa, advokáta so sídlom Malý trh 2/A, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak

porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovať v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom sťažovateľa, ktorý bol spísaný kvalifikovaným právnym zástupcom, u ktorého sa predpokladá znalosť judikatúry ústavného súdu. Ústavný súd preto v danom prípade posudzoval sťažnosť sťažovateľky v rozsahu uvádzanom v petite jej sťažnosti (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 104/08, IV. ÚS 135/08).

1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru

Ako vyplýva zo sťažnosti, sťažovateľka považuje rozhodnutie najvyššieho súdu za vecne nesprávne a takisto mu vytýka, že najvyšší súd sa pri jeho vydaní zaoberal len argumentáciou generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) uvedenou v mimoriadnom dovolaní.

Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach pravidelne vyslovuje názor, že nie je oprávnený preskúmať a posudzovať skutkové a právne závery všeobecných súdov, ku ktorým dospeli pri interpretácii a aplikácii zákonov a ktoré sa stali základom pre ich rozhodnutia. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 147/01, II. ÚS 231/04).

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť preto predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 20/03, IV. ÚS 43/04).

Ústavný súd zároveň zdôrazňuje, že nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhovie, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom. Reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (napr. IV. ÚS 340/04). Z tohto dôvodu nebolo možné považovať za dôvodnú tú časť sťažnosti sťažovateľky, v ktorej namietala porušenie označených práv pre „vecnú nesprávnosť“ rozsudku najvyššieho súdu.

Ústavný súd zároveň uvádza, že v zmysle § 243i Občianskeho súdneho poriadku mimoriadne dovolanie doručí dovolací súd účastníkom na vyjadrenie. V zmysle tohto

ustanovenia má účastník konania možnosť vyjadriť sa (zaujať stanovisko) k mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora. Vzhľadom na to, že ide o procesné oprávnenie účastníka konania, je vecou jeho úvahy, či túto možnosť využije alebo nie. V prípade, ak ju ale nevyužije, najvyšší súd nemá možnosť sa s jeho vyjadrením oboznámiť a následne naň reagovať v rozhodnutí. Ak preto účastník konania chcel, aby sa najvyšší súd pri mimoriadnom dovolaní zaoberal jeho argumentmi, bolo potrebné, aby mu ich poskytol v rámci a prostredníctvom vyjadrenia sa k mimoriadnemu dovolaniu. Ak preto procesný postup súdneho orgánu poskytol účastníkovi konania priestor uplatniť procesné práva, no ten ich bez dôvodu hodného osobitného zreteľa nevyužil, nemožno dospieť k záveru, že došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu. Tým, že sťažovateľka vo veci mimoriadneho dovolania nevyužila možnosť vyjadriť sa k nemu, nemožno považovať za dôvodnú jej argumentáciu, v zmysle ktorej „... porušovateľ sa pri svojom rozhodovaní a vydaní Uznesenia nekriticky stotožnil s nedôvodnými a aj nepravdivými tvrdeniami dovolateľa uvedenými v jeho mimoriadnom dovolaní, vzal do úvahy iba skutočnosti a argumenty, ktoré tvrdil dovolateľ v podanom mimoriadnom dovolaní...“.

Pokiaľ ide o napadnutý spôsob a rozsah odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu, ako aj s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľka uviedla vo svojej sťažnosti, ústavný súd nezistil taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to sťažovateľka tvrdila vo svojej sťažnosti. V napadnutom rozhodnutí najvyšší súd zohľadnil všetky jeho zákonné náležitosti a tieto pri jeho tvorbe aj prakticky aplikoval. Závery, ku ktorým najvyšší súd dospel, nemožno označiť za svojvoľné (arbitrárne) alebo zjavne neodôvodnené, keďže majú oporu v zákone a sú jasne a dostatočne právne zdôvodnené. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožnila, nestačí na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti, resp. arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Ústavný súd tiež podotýka, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nie je garancia, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia taktiež neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, hoci z odôvodnenia rozhodnutia

musia byť zrejme všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07).

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú, pretože napadnuté uznesenie najvyššieho súdu v ničom nesignalizuje možnosť porušenia základného práva na súdnu ochranu, resp. na spravodlivé súdne konanie, dôvodnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

2. K namietanému porušeniu základného práva a práva na rovnosť v súdnom konaní zaručeného v čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva na kontradiktórne súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy

Pri posudzovaní porušenia uvedených článkov ústavy a dohovoru ústavný súd vychádzal z týchto tvrdení sťažovateľky:

„... tým, že porušovateľ prihliadal len na tvrdenia dovolateľa avšak vôbec neprihliadol na námietky a tvrdenia sťažovateľky o tom, že zmluva o postúpení pohľadávok je neurčitá, pretože v nej nie sú dostatočne jasne určené pohľadávky ktoré majú byť predmetom postúpenia a že zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná právny úkon, porušovateľ pri svojom rozhodovaní sťažovateľku znevýhodnil. A porušil tým aj základné právo sťažovateľky na rovnosť v súdnom konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo sťažovateľky na kontradiktórne súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. ...

... tým, že porušovateľ prihliadal len na tvrdenia dovolateľa avšak vôbec neprihliadol na námietky týkajúce sa údajných postupovaných pohľadávok, z ktorých vyplývali pochybnosti o postupovaných pohľadávkach, porušovateľ pri svojom rozhodovaní sťažovateľku znevýhodnil a porušil aj základné právo sťažovateľke na rovnosť v súdnom konaní... a tiež základné právo sťažovateľky na kontradiktórne súdne konanie...“

Obsah práva rovnosti účastníkov súdneho konania ako jedného z určujúcich ústavnoprávnych princípov občianskeho súdneho procesu spočíva v tom, že všetci účastníci majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej zo strán (IV. ÚS 159/05).

Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že k zásahu do práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy (tak ako to opísala vo svojej sťažnosti sťažovateľka) ani reálne nemohlo dôjsť. V rámci konania o mimoriadnom dovolaní jej totiž neboli odňaté žiadne procesné práva, prípadne ukladané povinnosti, ktoré by nemala aj druhá sporová strana. Ostatne toto sťažovateľka ani netvrdila. Naopak, ústavný súd pripomína, že sťažovateľka, ako aj žalovaná mala možnosť sa k podanému mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora vyjadriť, čo však nevyužila.

S poukazom na tvrdenie sťažovateľky, že najvyšší súd prihliadol len na tvrdenia generálneho prokurátora a na jej tvrdenia a námietky neprihliadol, ústavný súd uvádza, že sťažovateľka svoje právo na podanie námietok nevyužila. Pokiaľ ide o procesné garancie účastníka súdneho konania, ústavný súd pripomína, že ich zmyslom (tak ako vyplývajú z ustanovení čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a z čl. 6 dohovoru) je zabezpečiť, aby bola účastníkovi konania poskytnutá zo strany príslušného orgánu verejnej moci rozumná a dostatočná možnosť uplatniť svoj vplyv na priebeh a výsledok konania využitím svojich procesných práv za podmienok, ktoré ho nestavajú do podstatne nevýhodnejšej pozície v porovnaní s druhým účastníkom. Ak preto procesný postup orgánu verejnej moci objektívne poskytol účastníkovi konania priestor uplatniť tieto procesné práva, no ten ich bez dôvodu hodného osobitného zreteľa nevyužil (prípadne nevyužil v plnom rozsahu), nemožno dospieť k záveru, že došlo k porušeniu jeho základných práv na súdnu ochranu, rovnosť v konaní alebo na prerokovanie veci v jeho prítomnosti, prípadne k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie (III. ÚS 153/07).

K porušeniu princípu kontradiktórnosti súdneho konania ústavný súd uvádza, že tento princíp je spravidla súčasťou konania vo veci samej a spočíva v práve vyjadrovať sa k stanoviskám a dôkazom druhého účastníka. Sťažovateľka vidí porušenie tohto princípu v tom, že najvyšší súd sa vo svojom rozhodnutí stotožnil a prevzal

argumentáciu generálneho prokurátora z mimoriadneho dovolania a na jej argumentáciu z prvoinštančného, ako aj druhoinsančného konania neprihliadol. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že sťažovateľka v podanej sťažnosti neuvádza a ani netvrdí, že by nemala možnosť vyjadriť sa k stanoviskám a dôkazom druhého účastníka konania, resp. generálneho prokurátora v konaní o mimoriadnom dovolaní. Ústavný súd, naopak, zdôrazňuje, že sťažovateľka mala reálnu možnosť vyjadriť sa k mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora, ktorú však nevyužila bez uvedenia akéhokoľvek relevantného dôvodu.

Ústavný súd preto dospel k záveru, že postupom, v ktorom vidí sťažovateľka porušenie princípu kontradiktórnosti súdneho konania, nemohlo dôjsť k namietanému porušeniu práv, pretože jeho porušenie by predpokladalo taký postup najvyššieho súdu, ktorý by sťažovateľke znemožnil vyjadriť sa k mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora. K takémuto postupu najvyššieho súdu však nedošlo.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok a že rozhodnutie o zrušení napadnutého rozsudku najvyššieho súdu a o trovách konania je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľky (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tej časti sťažnosti, ktorou sa sťažovateľka domáhala ich priznania, už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. januára 2014